

[Finansministeren.]

kratisk. Nej, det ærede Medlem havde et andet Forslag, der var langt mere demokratisk. Det var et Forslag om at forhøje med 20 pCt. de nuværende Statsindkomstskatter som en Efterligning af i Fjor, hvor de blev forhøjet med 40 pCt., hvoraf de 35 pCt. gaar til Amtskommunerne, og hvoraf de 5 pCt. skulde gaa til Statskassen — der kommer desværre ikke saa meget derudaf, at Staten kan faa de 5 pCt. Nu mener det ærede Medlem, at man kunde gaa den Vej, og det kan man naturligvis gøre. Men jeg vil vove den Paastand, at det er mindre demokratisk end det, her foreslaas, og jeg har ikke forstaaet, at det var udemokratisk at lægge en Skat paa den Del af Befolkningen og de Selskaber, som har de største Indtægter.

Det ærede Medlem Hr. Clausager sagde endvidere, at det var let at sige: jeg kræver ind, og andre betaler. Men det synes jeg ikke, man har Lov til at sige i denne Forbindelse. Det ærede Medlem talte her om, hvorledes Undervisningsministeren for mange Aar tilbage havde sagt, at Skatterne burde hvile over det hele, men, sagde det ærede Medlem, den Gang var den højtærede Undervisningsminister mere rød, end han er nu. Ja, jeg kunde jo rette det Spørgsmaal: til det ærede Medlem Hr. Clausager, om han og hans Partifæller ikke er mere blakkede, end Venstre var i hine Dage.

Og naar det ærede Medlem saa i sin Talen om, at man skal have en demokratisk Beskatning, følger til: Her kommer Socialdemokraterne og siger: jeg kræver ind, men de andre skal betale — var det saa ikke rigtigt, om det ærede Medlem gjorde op, hvor meget den enkelte betaler i Forhold til sin Indtægt; det nytter jo ikke at hæfte sig alene ved de direkte Skatter. Skal man tale om Skatter, maa man tage det hele med, ogsaa de indirekte Skatter, og den indirekte Beskatning falder langt tungere paa Folk med mindre Indtægt end paa dem med stor Indtægt. Det er ganske givet. Jeg tror, det ærede Medlem burde studere Fortiden og mindes, hvad et tidligere Medlem i denne Sal, N. Neergaard, en Gang udtalte. Han sagde: Folk staar og taler om Skatterne og siger, at den mindre bemidlede Del af Befolkningen betaler jo ingen Skat i Forhold til den Del, der har den store Indtægt. Hvad er det for en Tale? sagde Neergaard, den Mand, der betaler 25 Øre i direkte Skat, betaler maaske forholdsvist langt, langt mere end den, der betaler 1 000 Kr. i direkte Skat. Det var den Gang, da Venstre ikke var saa blakkede paa Skattepolitikken Omraade, som de

synes at være nu. Derfor synes jeg, at naar vi skal tale om Farven, var det bedst, at det ærede Medlem undersøgte Farven ogsaa inden for sit eget Parti.

Om det ærede Medlem Hr. Hasles Udtalelser er der ikke meget at sige. Han sagde, at dette var et Klasseforslag. Ja, hvad vil det sige? Vil det sige, at hvis det er, som det ærede Medlem Hr. Clausager fremhæver, at ca. 15 000 Skatteydere her i Landet skal betale den her foreslaaede Skat — og det Tal, som det ærede Medlem nævnte, var ikke meget galt, det kommer til at ligge deromkring —, spørger jeg det ærede Medlem Hr. Hasle: Danner disse 15 000 en Klasse for sig selv, er det en særegen Klasse, som der skal tages Hensyn til? Og er det en særlig Klasse, saa siger jeg: Hvorfor viger den saa her tilbage fra at vise, at den ikke er klassepræget, men samfundsmæssigt indstillet, og derfor, da den har Evne til at bære denne Byrde, siger: Med Glæde stiller vi Midler til Raadighed her? Thi i en vanskelig Tid som denne skulde denne Klasse, repræsenterende de 15 000 højeste Skatteydere her i Landet, vise, at de ser samfundsmæssigt paa Forholdene. Jeg tror derfor ikke, at det ærede Medlem Hr. Hasle, hvis han er Repræsentant for denne Klasse, skulde staa op og sige her, at de Konservative med Foragt maa vende sig mod dette Lovforslag.

Dernæst sagde det ærede Medlem Hr. Hasle: Hvorfor kan Fagforeningerne ikke yde disse Penge, det er dog naturligt? Ja, er det det, saa spørger jeg det ærede Medlem: Vil det saa ikke være lige saa rimeligt, om man gik til Arbejdsgiverforeningen og sagde: Nu kan I ofre af de mange Millioner, I har liggende? Thi man maa erkende, at det er nødvendigt for Industrien i en Tid, hvor der er en stor Arbejdsløshed, at have denne Reservearmé til Rede, naar Forholdene engang bliver bedre, naar Industrien og Haandværket kommer i Sving og man skal anvende en større Arbejdskraft end den, man anvender nu. Derfor er det rimeligt, at Arbejdsgiverforeningen, som da kommer til at høste Fordelen af, at man har en god Arbejderstand, yder sit Bidrag. Jeg vil altsaa spørge det ærede Medlem Hr. Hasle, om han da vil være med til, at ogsaa Arbejdsgiverforeningen nu skal tømme sin Kasse. Der vilde maaske være saa meget mere Grund dertil, som — det ærede Medlem Hr. Hasle er jo Jurist og kan sikkert ikke være ubekendt dermed — der er adskillige Tilfælde, ved Licitationer, hvor man til Arbejdsgiverforeningens Kasser indkræver Penge, hvor man paalægger bestemte